

[Birthe Hansen]

siger noget helt andet. Den 20. april, en onsdag i spørgetiden, gav indenrigsministeren svar til to spørgere, fru Ebba Strange fra socialistisk folkeparti og fru Lissa Mathiasen fra socialdemokratiet, svar, der åbnede for en holdning hos indenrigsministeren, der sagde, at det måske var rimeligt, at man diskuterede den slags ting ude i kommunalbestyrelserne. I dag siger indenrigsministeren klart noget helt andet.

Noget af baggrunden for fremsættelsen af SFs beslutningsforslag var netop den åbning, der lå i indenrigsministerens svar. Det får så være.

Samtidig beskylder man nu forslaget for at være en kampagne. Forslaget er fremsat fuldstændig uden om partipolitik. Det er et forslag på tværs af erhverv, aldersgrupper og politiske tilhørsforhold eller manglende sådanne. Kilden til forslaget er angst, og det ville være en god forenkling at sige, at angst er noget dårligt og tryghed noget godt. For angst kan være rigtig og tryghed falsk, når der er tale om en reel fare, en fare, der stadig vokser. Det er det, jeg taler om nu og her, nemlig faren for atomvåbenoprustningen.

Den hjemmel, vi ønsker til kommunerne, består alene i muligheden for at erklære en kommune for atomvåbenfri, når angsten får mennesker i kommunen til at lægge pres på kommunalbestyrelsen ud fra et ønske om at påbegynde en ægte afrustning. Det har intet at gøre med at melde sig ud af samfundet eller være sig selv nok. Tværtimod.

Af hensyn til det enkelte menneskes afmagt over for dem, der sidder ved roret og ikke fornemmer den voksende fare, kan jeg ikke se andet, end at det, vi må, er at dele dets angst og dets ønske om en kursændring, og ingen kan være i tvivl om, at ethvert nok så lille skridt – det er det, der her er tale om – er et konstruktivt bidrag til sikring af vore børns og børnebørns fremtid. For vi er som mennesker, som forældre, hvad enten vi står alene eller sammen i grupper, nødt til at stoppe op og alvorligt overveje, hvilken verden vore børn og børnebørn vil få. Vi kan og må ikke fortsætte med at arbejde henimod vor og deres tilintetgørelse. Vi må modarbejde tendensen til kollektivt selvmord, hvad opstilling af atomvåben på dansk jord ville være.

Vi herinde er repræsentanter for befolkningen, og vil vi fortsat bevare vort folkestyre, er vi nødt til at høre efter de røster, der er uden for Christiansborg. Man skaber ej heller en falsk tryghed ved at gøre en kommune til et atomvåbenfrit område. Man skaber derimod grobund for en ændret holdning, en holdning, hvor det enkelte menneske på stedet, hvor det bor, siger til de ansvarlige: vi vil ikke være med; vi ønsker at leve i en fredelig verden med vore børn, og vi er mange, der ikke tror, at freden i Europa eller i vort land kan bevares ved, at man ruster sig til krig.

Hvad er det for en bizar verden, vi lever i, en verden, hvor man udvikler våben, der er totalt ødelæggende for alt levende, men kan bevare bygningsværker af værdi? Af værdi for hvem, når der ikke er nogen efter os?

Vi ved det jo godt alle sammen. Men problemet er vel, at mange ikke rigtig tror på det og nærmest i spøg snakker om rustningsvanvid og sætter deres lid til og bilder sig ind, at alt bliver holdt under kontrol af eksperter, hvis råd politikkerne følger.

Perspektiverne ved en atomvåbenkrigs ødelæggelse er så enorme, at det enkelte menneske i sin fantasi ikke kan få sig selv til at tro på, at nogen ved sin forstands fulde brug kan finde på at trykke på knapperne. Men ikke alle er ved deres forstands fulde brug, andre er fanatikere, og en menneskelig eller teknisk fejl har man ikke lov til at udelukke, når man tænker på, hvor sårbart det computersystem er, som har fået overdraget en stor del af ansvaret for, hvor og hvornår en affyring skal finde sted.

De mennesker, der ude i kommunerne samler underskrifter ind for at få deres kommune gjort til atomvåbenfrit område, har styrken til at skabe en opinion, fordi de har koncentreret sig om kun det ene mål. Hverken de eller de mennesker, der skriver under, mangler fantasi til at forestille sig den altødelæggende virkning, atomvåben kan have for vort land.

Jeg vil slutte med at citere nogle linjer fra bagsiden af min datters genbrugskladdehæfte fra folkeskolens 4. klasse, nogle linjer, der er skrevet af Knud Holst:

»Den verden, du lever i, er også andres. Det er dig, der bestemmer, om den skal forandres.«